

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба на „*****“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул. „*****“ №30, срещу Наказателно постановление № *****, издадено на 21.12.2021 г. от директора на Дирекция „*****-Софийска област“, с което на основание чл.41б, ал.5 във вр. 413, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер 2000 лв. за нарушение на чл. 5, ал. 2 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/ във вр. чл.6 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР, изразяващо се в това, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 02.11.2021г. на строителен обект „Търговски парк с магазини, кафе, автомивка и трафопост“, находящ се в местността „Декилиташ“ гр.Пирдоп се установило, че „*****“ ЕООД в качеството на работодател по смисъла на пар.1, т.1 от ДР на Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи не е изискал спазването на правилата и нормите за здравословни и безопасни условия на труд /ЗБУТ/ от участниците в строителния процес- строител и подизпълнители тъй като не са били предприети мерки за предотвратяване на рисковете, свързани с падане на хора, продукти и/или предмети, като не е обезопасен изкопът между основната сграда и фургона на строителя и подизпълнителите, чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които да са достатъчно високи и да са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение, като по този начин не е осигурена безопасността на работещите срещу падане от височина.

Жалбоподателят твърди в жалбата си, че определената му имуществена санкция е незаконосъобразна. Сочи се, че с писмо до административнонаказващия орган /АНО/ с вх. №*****/*****г. е декларирано, че констатираното от ***** нарушение е отстранено в деня, следващ проверката – 03.11.2021г., като е приложен Протокол от 04.11.2021г., с който е документирано обезопасяването на изкопа с предпазни парапети срещу падане от височина. Сочи се, че от АНО е поискано прилагане на привилегирован състав на разпоредбата на чл.41б, ал.1 КТ и налагане на санкция в предвидените от законодателя размери в посочената разпоредба. АНО, без да прецени наличието на предпоставките по чл.41б, ал.1 КТ, бил издал обжалваното НП. Съгласно посочената правна разпоредба за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в Кодекса на труда, и от което не са произтекли вредни последици за работниците и служителите, работодателят се наказвал с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв. Твърди се в жалбата, че са налице всички законови предпоставки за прилагане на цитираната разпоредба, като нарушението е отстранено в деня, следващ неговото установяване и за работниците не са възникнали вредни последици. Освен това се твърди, че към момента на проверката около изкопа не са извършвани строително-монтажни работи, поради което строителни работници не са били изложени на риск срещу падане от височина. В тази връзка се иска от съда да приеме, че обжалваното НП е незаконосъобразно и да измени същото, като приложи чл.41б, ал.1 КТ и да наложи имуществена санкция в предвидените в нормата размери.

В съдебно заседание жалбоподателят „*****“ ЕООД се представлява от упълномощения адв.С.П. от САК, който поддържа жалбата и в хода по същество на делото моли съда да постанови решение, с което да приеме, че жалбата против оспореното НП е основателна. Адв.П. моли, по повод наведеното в жалбата и при служебна проверка, да се констатира, че при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ и издаването на НП са допуснати особено съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а именно: при съставяне на акта- нарушение на чл.42, т.5 ЗАНН /в старата му редакция/, а при издаване на НП- нарушение на чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН, защото освен санкционната норма, би следвало да бъде посочена и

материалноправната норма, която визира дължимото поведение и предписание за спазване на определено поведение и действия. Както се установило от разпита на част от свидетелите, в случая се касаело за нарушение на чл.61 от Наредба № 2/2004г., където се съдържали конкретни предписания за това как трябва да бъдат обезопасени обекти като този, за който става въпрос по делото. Адв.П. е категоричен, че след като нарушението е било описано текстово, то е било редно да се посочи и конкретната разпоредба. Това било необходимо, за да е наясно административнонаказаното лице с „обвиненията“, които му се вменяват за извършено административно нарушение. Счита, че в случая посоченото като нарушение – чл.5, ал.2 ЗЗБУТ и чл.6 от Наредба 2/2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР, не са дължимо поведение, което да е било виновно нарушено, за да може да сработи разпоредбата на посочените два текста- един от закона и един от наредбата. Пълномощникът счита, че тези две разпоредби имат препращащ характер и казват, че възложителят и работодателят отговарят за неизвършване на съответни изискуеми мероприятия, осигуряващи безопасни условия на труд, но кои са те и къде точно са визирани, за да може да бъдат те ясни на административнонаказаното лице и да може то да проведе ефективно защитата си, не се сочело. Счита, че посочените нарушения са особено съществени, тъй като са довели на практика не само до ограничаване, а и са направили невъзможно осъществяване правото на защита на административнонаказаното лице. Адв.П. моли съда, ако приеме, че казаното от него е съобразно с фактите и закона, да отмени обжалваното НП със законните последици от това, а ако все пак съдът приеме, че е налице основание да се счита, че е имало надлежно установено нарушение и че надлежно за него е издадено НП, в този случай молбата му е да бъде приложена разпоредбата на чл.415в КТ, която разпоредба би следвало да е приложима и за възложителя. Адв.П. счита, че санкция в минималния размер, посочен в тази разпоредба, а именно: 100 лв., би била достатъчна. И в двата случая се претендира насрещната страна да заплати направените от жалбоподателя разноски по делото.

В съдебно заседание въззиваемата страна Дирекция „*****- Софийска област“, чрез пълномощника си ст.юрк. К.Х., оспорва жалбата и заявява становище за нейната неоснователност. В хода по същество на делото ст.юрк. Х. моли съда да остави жалбата без уважение. Сочи, че от разпита на свидетелите станало ясно, че има извършено нарушение от страна на възложителя. Не счита, че от АУАН и НП не става ясно за какво лицето е санкционирано, след като се е възползвало от възможността си да възрази с молбата, представена по-късно. Моли съда да постанови решение, с което да потвърди издаденото НП като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представител на Районна прокуратура-Пирдоп не се явява в съдебното заседание по разглеждане на делото и не ангажира становище.

*Съдът, след като подложи на преценка събраните по делото доказателства, намира за установено от **фактическа страна** следното:*

На 02.11.2022 г. свидетелите Ж.Г.П., С.А.М. и В.Г.С., по това време заемащи длъжност „главен инспектор“ в дирекция „*****- Софийска област“, посетили търговски обект „Търговски парк с магазини, кафе, автомивка и трафопост“, находящ се в местността „Декилиташ“, гр.Пирдоп и пристъпили към извършване на проверка за спазване на трудовото законодателство. Установили, че на мястото текат строителни и монтажни работи, като между основната сграда и фургоните на строителя и подизпълнителите имало изкоп, около който имало поставена единствено сигнална лента, но не и парапет или друго по-сериозно ограждение. На обекта заварили работещи лица, част от които се разбягали, а друга част останали и попълнили декларации, в които отразили имената си и всички факти, касаещи трудово-правния им статут. Лицата, които попълнили декларации били работници на „*****“ ООД и „*****“ ЕООД. При проверката по документи,

продължила на 08.11.2021г. в сградата на Дирекция „***** Софийска област“, се установило, че възложител на СМР на проверения обект е жалбоподателят „***** ЕООД, а установените на мястото физически лица са работници на Изпълнителя /Строителя/ и подизпълнителите. На 08.11.2021г. бил съставен срещу „***** ЕООД АУАН №***** от главен инспектор Ж.П., съставен в присъствието и връчен на лицето В.Х. като упълномощен представител на „***** ЕООД. На 12.11.2021г. в Дирекция „***** Софийска област“ постъпило писмо от „***** ЕООД с искане за прилагане на чл.415в, ал.1 КТ, към което бил приложен протокол от 04.11.2021г., съставен от управителя на „***** ЕООД, техническия ръководител на обекта и обектовия ръководител, в който се посочвало, че нарушението, свързано с установения необезопасен изкоп, е отстранено в деня, следващ извършената проверка. На 21.12.2021г. било издадено обжалваното НП.

Гореизложената фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателства: Писмените доказателства - АУАН № *****/08.11.2021 г.; протокол за извършена проверка № ***** от 08.11.2021г.; идентификационна карта; призовка; 3 бр. декларации от работници; пълномощно за В.П.Х.; договор за строителство между „***** ЕООД и „***** ЕООД от 23.11.2020г.; договор за СМР от 24.06.2021г. за процесния обект; писмо вх. № *****/*****г. в ***** „Софийска област“ с приложен към него протокол; и Гласните доказателства - свидетелските показания на С.А.М., В.Г.С., Ж.Г.П. и В.П.Х..

Видно от представения АУАН № *****/08.11.2021г., съставен от инспектор Ж.П., същият е съставен на „***** ЕООД в качеството му на „Възложител“ по смисъла на пар.1, т.1 от ДР на Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи и „Работодател“ по смисъла на пар.1, т.2 от ДР на ЗЗБУТ. Нарушението е описано по следния начин: При извършена проверка на 02.11.2021г. на обект „Търговски парк с магазини, кафе, автомивка и трафопост“, находящ се в местност „Декилиташ“ гр.Пирдоп, се установи, че „***** ЕООД, в качеството му на Възложител по смисъла на пар.1, т.1 ДР на Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /ДВ бр.37/04г./ не е изпълнил задължението си по чл.6 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /ДВ бр.37/04г./, като не изисква спазването на правилата и нормите на ЗБУТ от участниците в строителния процес- строител и подизпълнители, на правилата и нормите на ЗБУТ, в нарушение на чл.5, ал.2 ЗЗБУТ /ДВ бр.124 от 1997г./ във вр. чл.6 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /ДВ бр.37/04г./. Посочено е още описателно в АУАН, че: При извършване на проверка на 02.11.2021г. в периода от 11,20 ч. до 13,00 ч. при неблагоприятни климатични условия- дъжд, не са предприети мерки за предотвратяване на рискове, свързани с падане на хора, продукти и/или предмети, като не е обезопасил изкопа между основната сграда и фургоните на строителя и подизпълнителите, чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които да са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение, като по този начин не е осигурена безопасността на работещите срещу риска падане от височина. Посочено е, че нарушението е безспорно установено, констатирано и извършено на 02.11.2021г. на място на обекта на контрол. В АУАН нарушението е квалифицирано като нарушение на чл.5, ал.2 ЗЗБУТ във вр. чл.6 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. АУАН е съставен в присъствието на свидетелите С.М. и Валентина Стоянова, които са се подписали за верността на констатациите, а като представител на нарушителя е

присъствал В.Х., който също е подписал акта и разписката към него, удостоверяваща, че е получил екземпляр от същия. Приложено е и пълномощно за това лице.

Същата фактическа обстановка е описана и в протокола от извършената проверка, като е дадено предписание на „*****“ ЕООД да изпълни задължението си да изисква спазване на правилата и нормите на ЗБУТ от участниците в строителния процес. Предписанието е дадено със срок на изпълнение до 09.11.2021г.

Попълнени са 3 бр. декларации от работниците М.Г.Г. /чиято декларация не е четлива/, А.Р.Д. /ВиК монтажник към „*****“ ЕООД/ и А.С.Н. /кофражист към „*****“ ЕООД/.

Видно е от представения Договор за строителство от 23.11.2020г., че е сключен между „*****“ ЕООД в качеството му на Възложител и „*****“ ЕООД в качеството му на Изпълнител за извършване наземни и строително-монтажни работи за „Обекта“, който не се спори между страните, че е именно провереният- „Търговски Комплекс с магазини, кафе, автомивка и трафопост в ПИ с идентификатор *****“, местност „Декилиташ“, гр.Пирдоп.

Разпитаните свидетели- инспектори от Дирекция „*****“ Софийска област“ поддържат констатациите от АУАН.

Актосъставителката Ж.Г.П. твърди, че във връзка с постъпил сигнал в Дирекцията за работа на лица без трудови договори на строителен обект с магазини, автомивка и трафопост в местността „Декилиташ“ в гр.Пирдоп на 02.11.2021г. с колеги извършили проверка на място на строителния обект, където „*****“ ЕООД е възложител и проверката приключила по документи в сградата на Дирекцията в периода от 04.11.2021г. до 08.11.2021г., при което съставила АУАН за това, че дружеството, в качеството си на „Възложител“ не изисквало спазване на нормите и правилата на ЗБУТ от участниците в строителния процес, а именно: строителя и подизпълнителите. Актосъставителката твърди, че на 02.11.2021г. не бил обезопасен изкопът между основната сграда и фургоните на строителя и подизпълнителите, като в периода от 11.20 ч. до 13.00 ч. били лоши метрологичните условия и валило дъжд, поради което имало опасност от падане в изкопа на хора или предмети. Изкопът описва като изкоп за вертикалната планировка и имало натрупани шахти, панели, дървени палета, а също и други материали на подизпълнителите, тъй като обектът бил вече приключен вътре и оставало да се направи вертикалната планировка на плаца. Според актосъставителката, когато влезли на обекта, там имало поне 20 лица, които избягали, а тези, които останали, попълнили декларации и същите били хора на подизпълнителите и на строителя. Свидетелката заявява, че е счела, че Възложителят е отговорен за извършеното нарушение, тъй като според чл.6 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМЕ Възложителят не се освобождава от отговорност когато става въпрос за безопасни и здравословни условия на труд и по принцип той трябва да има назначен координатор на обекта, който да следи какво се случва там. Свидетелката сочи, че за Възложителя законовият текст е в чл.6 във вр. чл.5 от Наредба №2, а за падането от височини и това, че трябва да има заграждения- чл.60 или 61 от същата наредба. Последният член от наредбата не бил посочен в АУАН, тъй като актът бил съставен за това, че не е изискано от строителя и подизпълнителите да спазват тези правила, а не че самата фирма не ги е спазвала. Соци, че по време на проверката на място присъствал техническият ръководител на фирма „*****“ ЕООД, а по време на проверката по документи присъствало упълномощено лице- представител на „*****“ ЕООД, на когото бил предявен актът и му бил връчен екземпляр от него, а последният нямал възражения тогава, но свидетелката си спомня, че при приключване на проверката представили протокол със снимки, с което удостоверяват, че изкопът вече е обезопасен. Соци, че междувременно обектът е бил спрян с акт, съставен на строителя, не на възложителя. Соци, че с протокола от проверката са дали

предписание за отстраняване на нарушението. Според актосъставителката на тази фирма за този обект това е първи съставен АУАН.

Свидетелката С.М. също си спомня процесния случай и заявява, че нарушението, за което е съставен АУАН от колегата й, е за небезопасен изкоп в обекта на контрол-строителен обект и по-точно строеж на търговски комплекс. В обекта на контрол заварили близо до фургоните, че изкопът не е безопасен срещу падане от височина на хора и предмети. Тази свидетелка казва, че е била при входа на строителния обект и от там видяла изкопа, но не е ходила близо до него, а била на около 10 метра. Трябвало около изкопа да има „летви“ на такова ниво, че да не могат да падат хора и предмети в него. Твърди, че имало доста работници там, но част от тях избягали. Според свидетелката преценката как точно да се опише нарушението в акта е направена от актосъставителката, но сочи, че възложителят е отговорен за това да се осигурят безопасни условия на труд на обекта. Твърди, че в деня на проверката са ходили два пъти на обекта. Твърди, че при съставяне на АУАН, е присъствал представител на фирмата, на когото е връчен и екземпляр от акта. Според свидетелката М. при приключване на проверката нарушението било вече отстранено. Твърди, че датата на проверката на обекта е била 02.11.2021г., а датата на приключване на проверката по документи- 08.11.2021г. Не може да цитира нарушените разпоредби, но счита, че колежката й- актосъставител ги е посочила в акта.

Свидетелката В.Г.С. също е присъствала на проверката на 02.11.2021г. и си спомня за нея. Твърди, че извършили проверка на обекта, цитиран в акта- търговски комплекс с магазини, кафе, автомивка и трафопост в местност в гр.Пирдоп. По време на проверката установили, че изкопът между фургона и основната сграда не е безопасен с ограждения или съоръжения, изградени най-малко с долно перило за крака, горно и средно за ръце или с някакво друго алтернативно решение. По този начин не били предотвратени падания на предмети и хора от височина. Свидетелката посочва, че това, което цитира като изисквания, е записано в чл.61 от Наредба №2, а в чл.5, ал.2 ЗЗБУТ се вменява задължение на Възложителя да изисква от участниците в строителния процес- строители и подизпълнители, спазване на правилата и нормите за безопасни и здравословни условия на труд. Именно за това била вменена отговорност на Възложителя. Свидетелката заявява, че чл.5, ал.2 ЗЗБУТ е цитиран в акта, но чл.61 от наредбата не е цитиран. И тази свидетелка твърди, че имало работещи на небезопасното място лица. На проверката на място твърди, че присъствал техническият ръководител на обекта и на него съставили акт за спиране на обекта от същата дата. АУАН твърди, че бил съставен на 08.11.2021г. и тогава присъствало упълномощено от Възложителя лице, на което връчили екземпляр от акта.

Разпитан е като свидетел и В.П.Х., изпълняващ функцията на „инвеститорски надзор“ на търговския обект с магазини в гр.Пирдоп. Знае, че на 02.11.2021г. са идвали представители на Инспекцията по труда и са установили неща, които са записани в изготвения на „*****“ ЕООД акт. Не е присъствал на самата проверка на място, но е бил на обекта по друго време в същия ден и е запознат с процесния „изкоп“. Според него не се касае за „изкоп“, а за две различни нива между два имота, като височината му не била повече от 40-50 см и могла спокойно да се преходи. Сочил, че целият строеж е заграден със строителна ограда, като по този начин се спирал достъп на хора, които нямат нищо общо с обекта. След оградата се намирали строителните фургони или т.нар. „селище“, където са техническият ръководител, главният изпълнител, подизпълнителите. Между тях и т.нар. от свидетеля „долно ниво“ имало сигнална предпазна лента – отразителна, в бяло и червено, която е на ниво кръст. Личното мнение на свидетеля е, че сигналната лента предпазвала от падане или някой да се удари. Според него ничия безопасност не е била застрашена, но казва, че приемат изискванията на инспекторите от ***** и затова изградили парапет. Твърди, че след като получили предписанието, че трябва да се направи парапет, незабавно, още същия ден, изградили сериозен парапет. Нужните мерки били взети от обектовия ръководител П.Б. и техническия ръководител Й.К.. На следващия ден уведомили

***** за предприетите мерки, като това уведомление изходило от управителя на фирмата. Казва, че при съставяне на акта, когато той е присъствал, не е посочил, че нарушението е отстранено, тъй като е счел, че писменото уведомяване, което е било предприето, е било достатъчно.

*Съдът намира за установено от **правна страна** следното:*

По допустимостта:

Жалбата е допустима, като подадена от легитимирано лице (соченото за нарушител) против подлежащо на обжалване пред съд наказателно постановление. Жалбата е депозирана в законоустановения 14-дневен срок за обжалване, закрепен в чл.59, ал.2 ЗАНН (съобразно редакцията на ЗАНН с ДВ бр.109 от 2020г., в сила от 24.12.2021г.), считано от връчване на обжалваното НП (в конкретния случай НП е връчено на 04.01.2022г. по пощата, а жалбата е входирана на 11.01.2022г.). С оглед на това, жалбата се явява допустима и подлежи на разглеждане.

По компетентността:

Представени са от административнонаказващия орган актове, касателно длъжностното качество и правомощията на актосъставителя и издателя на процесното НП.

С оглед длъжностното качество на актосъставителя Ж.П., заемаща длъжността „главен инспектор“ в Дирекция „***** Софийска област“ (видно от Заповед № ЧР-80/24.01.2014г., издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна *****“) и във връзка с чл.41б, ал.1 КТ, определящ, че нарушения на трудовото законодателство се установяват с актове, съставени от държавните контролни органи, съдът намира, че АУАН е съставен от компетентен орган, при изпълнение на неговите служебни задължения. Териториалният обхват на контролна дейност на актосъставителката, като служител на Дирекция „***** Софийска област“, е определен със Заповед №*****/*****г., издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна *****“. Правомощието на актосъставителката да издава актове за установяване на нарушения на трудовото законодателство, е отразено и в длъжностната характеристика за длъжността „главен инспектор“ в отдел „Безопасност на труда и контролна дейност“ към Дирекция „***** Софийска област“.

Обжалваното НП също е издадено от оправомощен за това орган, с оглед нормативния текст на чл.41б, ал.5 КТ и Заповед № *****/*****г., издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна *****“. В т.4 от цитираната заповед е определено, че директорите на „Инспекции по труда“ издават наказателни постановления по актове за установяване на административни нарушения, издадени от инспектори. Процесното НП е издадено от инж.Е.И.А., която към 21.12.2021г. е заемала длъжността Директор на „***** Софийска област“, видно от приложената заповед №ЧР-1573/25.09.2019г., издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна *****“.

По законосъобразността:

Съдът, в контекста на правомощията си на съдебен контрол, след като провери изцяло и служебно законосъобразността на акта за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление, без да се ограничава с обсъждане на посочените в жалбата доводи, намери че не са допуснати съществени процесуални нарушения, накърняващи правото на защита на жалбоподателя.

Административнонаказателното производство е започнало, протекло е и е приключило при приоритетно спазване на процесуалните изисквания на ЗАНН, като в действителност се наблюдава известна непрецизност при квалификацията на нарушението и описването на санкционните норми, която непрецизност е констатирана от процесуалния представител на жалбоподателя, но тя не опорочава съставения АУАН и издаденото НП до степен

последното да подлежи на отмяна. При съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл.42 ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП - тези на чл.57 ЗАНН, като АУАН и НП съдържат реквизитите, които ЗАНН е предвидил за тях. Нарушението е описано словесно подробно и ясно. В АУАН и НП са описани времето, мястото на нарушението и същността му. Фактите, описани в АУАН съвпадат с тези, описани в НП. Наказателното постановление не съдържа нови фактически обстоятелства, против които в административнонаказателното производство наказаното лице да не е могло да се защитава.

Допуснати са, както бе посочено, непрецизности относно посочването на разпоредбите и макар според съда те да не обуславят отмяна на НП, следва да се обсъдят.

На първо място, в АУАН и НП е посочено, че отговорността на „*****“ ЕООД за описаното нарушение, се ангажира в качеството му на „работодател“ по смисъла на пар.1, т.1 ДР на КТ и на „Възложител“ по смисъла на пар.1, т.1 от ДР на Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР. В същност „*****“ ЕООД е следвало да се квалифицира единствено по втория посочен текст- този на пар.1, т.1 от ДР на Наредба №2. Това е така, тъй като не е било установено дружеството да има качеството „Работодател“. Съгласно пар.1 т.1 от ДР на КТ „работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение. Понятието „работодател“ по смисъла на пар.1 т.2 от ДР на ЗЗБУТ и пар.1 т.10 от ДР на Наредба № 2/22.03.2004г. включва освен понятието по пар.1 т.1 от ДР на КТ и допълнително уточнение – „работодател“ е и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за предприятието, кооперацията или организацията. Има се предвид възлагане на работа на физически лица в рамките на предприятието на възлагащото лице. Случаят обаче не е такъв. В случая е било установено, че лицата, които са попълнили декларации, не са в трудово-правни връзки с „*****“ ЕООД и на тях не им е възлагана работа от това дружество, а техни работодатели са други дружества, за които се твърди, че са изпълнители и подизпълнители. В случая отговорност за „*****“ ЕООД е следвало да бъде определена единствено в качеството му на „Възложител“ по смисъла на пар.1 т.1 от ДР на Наредба № 2/22.03.2004г. - физическо или юридическо лице, за което се изготвя и изпълнява инвестиционният проект и има качеството на възложител по смисъла на ЗУТ. Отговорността за чуждо предприятие, включително за осигуряване на безопасни условия на труд по отношение на работници или служители на чуждо предприятие е възложена на юридическото лице - възложител, с което дружествата - изпълнители се намират в облигационна връзка. С оглед на гореизложеното настоящият състав намира, че АНО законосъобразно е приел, че наказаното лице е субект на нарушението, макар и само в едно от двете посочени качества /така *Решение № 6506 от 28.10.2016 г. по адм.д. № 5275/2016 г. на Административен съд - С./*.

На следващо място, правната квалификация на нарушението в действителност е непълна, тъй като е посочено единствено, че е нарушен чл.5, ал.2 ЗЗБУТ във вр. чл.6 от Наредба № 2/22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР, но не е отразена връзката със словесно описания чл.61 от същата наредба, определящ по какъв начин се извършва обезопасяването против падания от височина. Такава привръзка е следвало да бъде направена, за да бъде правната квалификация пълна. Въпреки, че не е направена обаче, правата на санкционираното лице не са накърнени, тъй като основната нарушена разпоредба- тази на чл.5, ал.2 ЗЗБУТ е била посочена, поради което лицето е било наясно, че отговорността му се ангажира за това, че в процеса на строителство на обект е бил отговорен да изисква спазване на правилата и нормите за здравословни и безопасни условия на труд от строителя, а не го е направил. Разпоредбата на чл.5, ал.2 ЗЗБУТ в действителност е бланкетна, доколкото не обхваща в себе си всички

възможни изисквания за здравословни и безопасни условия на труд и за да е точна квалификацията следва да се посочи кои точно норми за здравословни и безопасни условия на труд не е изискано да бъдат спазени. Посочването в случая е само словесно, но все пак го има и лицето е разбрало конкретно в какво се изразява неспазването на условията за здравословни и безопасни условия на труд на обекта, за строителството на който се явява „Възложител“, тъй като още в деня на проверката или на следващия ден са предприети действия по обезопасяване на необезопасеното пространство, където биха могли да паднат от високо хора или предмети. Това обезопасяване е направено преди още на лицето да бъдат връчени каквито и да е документи от проверката, което ясно показва, че субектът има знание за същността на нарушението. Именно поради факта, че няма непълнота във фактите, а само в нормите, под които фактите са подведени, не се е стигнало до съществено нарушаване на правата на наказаното лице и същото е било наясно кое обстоятелство е застрашавало здравословните и безопасни условия на труд за работещите на мястото лица.

На трето място, като санкционна норма е посочена чл.413, ал.2 КТ /отнасяща се за „Работодатели“/, а правилното изписване на санкционната норма е изисквало привръзка с чл.55 ЗЗБУТ. Чл.55 ЗЗБУТ гласи, че „Лицата, които нарушават изискванията или не изпълняват задълженията си по този закон, носят отговорност по чл. 413, 414, 415, 415в и 416 от Кодекса на труда и другите специфични за съответната дейност закони и нормативни актове.“. Следователно в крайна сметка и в този случай следва да се приложи санкция на някоя от разпоредбите от чл.413 до чл.416 КТ, без лицето да е „Работодател“, но би било по-прецизно да може да се установи защо това е така, като се посочи привръзката с чл.55 ЗЗБУТ.

При преценка на горните нарушения, съдът не ги намира за съществени, доколкото не са засегнали правата на административнопривлеченото лице по начин, който пречат да разбере за какво е ангажирана отговорността му или да реализира защитата на правата си, поради което не следва да предпоставят отмяна на обжалваното НП.

От съвкупната преценка на съдържанието на АУАН и на показанията на свидетелите се установява, че АУАН е съставен на 08.11.2021 г. в гр. С., в сградата на Дирекция „***** Софийска област“ в присъствието на упълномощен представител на дружеството-нарушител „*****“ ЕООД – В.Х., на когото актът е предявен и препис от него му е връчен. Спазено е и правилото за съставяне на АУАН в присъствието на свидетелите, които са присъствали при установяване на нарушението. В този смисъл е спазена нормата на чл.40, ал.1 ЗАНН.

АУАН е съставен преди изтичане на преклузивните срокове по чл.34 ЗАНН, поради което образуването на административнонаказателно производство е било допустимо. Предвиденият в чл.52, ал.1 ЗАНН едномесечен срок за произнасяне от страна на наказващия орган е инструктивен, като не представлява процесуално нарушение произнасянето след изтичане на едномесечния срок.

По същество извършването на нарушението е правилно установено и доказано посредством всички събрани доказателства. При анализа на доказателствената стойност на съставения АУАН съдът съобрази разпоредбата на чл.416, ал.1 КТ, съгласно която редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното. Доколкото по делото не са налице доказателства, които да опровергават констатациите на контролните органи, а напротив показанията на свидетелите-инспектори подкрепят и затвърждават удостовереното в АУАН, то последният също служи като основа на направените от съда фактически изводи.

Предвид гореизложеното и въз основа на приетите доказателства, настоящият състав на въззивната инстанция приема за установено по несъмнен начин, че „*****“ ЕООД е извършило нарушение на чл.5, ал.2 ЗЗБУТ във вр. чл.60 и чл.61 вр. чл.6 от Наредба № 2/22.03.2004г. В чл.60 ал.1 и чл.61 от Наредба № 2/22.03.2004г. са уредени изискванията за

осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, при работа на височина и имат за цел осигуряване на безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства (напр. ограждения, скелета, платформи и/или предпазни (защитни) мрежи). Посочено е, че паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. Не е спорно по делото, че тези изисквания не са били изпълнени към дата 02.11.2021г., като задължението да бъдат изпълнени е било на строителя, което обаче не освобождава от отговорност Възложителя /така според чл.6 от Наредбата/, тъй като съгласно чл.5, ал.2 ЗЗБУТ в процеса на проектирането, строителството и въвеждането в експлоатация на обектите възложителят е отговорен и изисква, а съответните контролни органи контролират спазването на правилата и нормите за здравословни и безопасни условия на труд от проектанта и от строителя, което в случая не е сторено. Правната норма на чл. 6 от Наредбата се основава на разбирането на законодателя за високата степен на опасност за живота и здравето при полагане на труд в областта на строителството и необходимостта от разширяване на кръга от носители на задължението по осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд , за да се гарантира тяхното съблюдаване /така *Решение № 2186 от 03.11.2016 г. по н. д. № 2468 / 2016 г. на XXXIII състав на Административен съд - Варна*/. В контекста на посочената нормативна уредба съглашението между „*****“ ЕООД и „Стад Близанков“ ЕООД за прехвърляне на отговорността по спазване на ЗБУТ, не обосновава съждение за несъставомерност на деянието.

Разминаване в свидетелските показания на инспекторите и свидетеля В.Х. има единствено в частта за дълбочината на установения при проверката „изкоп“ – дали той е бил с дълбочина 40-50 см. /както твърди Христов/ или повече /както твърдят инспекторите/. Независимо от дълбочината на изкопа, такъв е бил наличен и е било задължително да бъде обезопасен по начина, изискуем от Наредба № 2/22.03.2004г., а не единствено чрез сигнална лента, като Възложителят не е бил освободен от отговорност за нарушението, доколкото не е изискал от Строителя надлежно спазване на нормите за здравословни и безопасни условия на труд.

В конкретния случай субект на административнонаказателно санкциониране е юридическото лице, чиято отговорност е безвиновна и поради тази причина не се изследва съществуването на умишъл или непредпазливост при реализиране на правонарушението, а само осъществяване на признаците на деянието от обективна страна.

Административното нарушение сочи за неизпълнение на въведени нормативи, касаещи охрана на значими обществени отношения- осигуряването на здравословни и безопасни условия при престиране на труд. Нарушени са зададени от законодателя правила за дължимо поведение при изпълнение на строителни и монтажни работи- дейности с висок риск от трудов травматизъм. Проявната форма на изпълнителното деяние на нарушението е пасивност по изискване спазването в процеса на строителството на нормите за безопасност и здраве. Въпреки това се установи, че нарушението е било отстранено своевременно и че от него не са последвали каквито и да е вреди за никого, поради което прилагането на привилегирования състав на чл. 415в, ал.1 КТ е било напълно допустимо. Прилагането му е било и изрично поискано, като „*****“ ЕООД не е отрекъл да има извършено от тяхна страна административно нарушение, но правилно е счел, че ако отстрани незабавно нарушението може да се ползва от облекчената наказуемост. От свидетелските показания стана ясно, че към момента на съставяне на АУАН представителите на наказващия орган са били наясно, че нарушението е отстранено, но дори и това да не е било така и това знание наказващият орган да е придобил едва на 12.11.2021г., когато при него е постъпил протокола за отстраненото нарушение, ведно със снимков материал, при издаването на НП този факт е следвало да бъде съобразен и да се приложи по-леко наказуемият състав или поне да се

обсъди в НП защо се отказва прилагането му. Това в случая не е сторено и настоящият съдебен състав следва да отстрани това нарушение като приложи закон за по-леко наказуемото нарушение и намали санкцията до размера от 200 лв.

При този изход на спора и доколкото наказателното постановление не се отменя, но се прилага по-леко наказуем състав, разноски следва да бъдат присъдени и на двете страни. С оглед изричното искане на процесуалния представител на наказващия орган в негова полза следва да се присъдят разноски съразмерно с оставащата санкция. По отношение на претендираното юрисконсултско възнаграждение следва да се има предвид, че разноските се определят по реда на АПК (чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН). По смисъла на чл.143, ал.3 АПК когато съдът отхвърли оспорването страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. В Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010г. по тълкувателно дело № 5/2009г. по описа на общото събрание на колегиите на ВАС е прието, че случаите, в които съдът отхвърли оспорването, страната дължи заплащане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, когато административният орган е представляван от юрисконсулт в производството. Видно от мотивите на ТР в такива случаи следва да се приложи субсидиарно разпоредбата на чл.78, ал.8 ГПК. Според този текст размерът на присъденото възнаграждение за юрисконсулт не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Впрочем и разпоредбата на чл.63д, ал.5 ЗАНН препраща към чл.37 ЗПП. Според чл.37, ал.1 ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Въз основа на този текст е приета Наредба за заплащането на правната помощ. Съгласно чл.27е от цитираната Наредба възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., т.е. съдът следва да определи юрисконсултското възнаграждение именно в тези рамки. С оглед факта, че юрисконсултът се е явявал по делото, а и с оглед правната сложност на делото, съдът достигна до извод, че за осъществяването от юрисконсулта процесуално представителство в полза на наказващия орган следва да се определи възнаграждение в размер на 120 лв. Като се вземе предвид обаче изменението на НП и намаляването на наложената санкция от 2000 на 200 лв., съдът достигна до извод, че съразмерно със своеобразно потвърдената част от НП /оставащата санкция/ на наказващия орган следва да се присъди част от определеното юрисконсултско възнаграждение, а именно: 12 лв. (арг. от чл.63д, ал.4 ЗАНН вр. чл.144 АПК вр. чл.78, ал.3 ГПК). Присъждането на част от претендираните разноски при изменение на НП е в съответствие и с трайната практика на ВАС по дела по ЗОДОВ (по реда, на които са се разглеждали претенциите за разноски преди измененията в чл.63 ЗАНН). В този смисъл напр. е *Решение № 1168 от 23.01.2020г. по адм. дело № 607/2018г. на ВАС*. Посочената сума следва да се присъди в полза на Дирекция „***** – Софийска област”. От жалбоподателя също е поискано присъждане на разноски и са представени доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., поради което и на него следва да се присъдят разноски в размер на 450 лв., съразмерно с намаления размер на имуществената санкция.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: